

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 48

ΤΡΙΤΗ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1948 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 500

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΩΝ ΘΥΡΑΘΕΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἐν ἡ σημερινῇ σχολικῇ μόρφωσις καὶ ἐκπαίδευσις τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας ἀρρένων τε καὶ θηλέων δὲν κατορθώνει νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς σπουδάζουσας νεότητος ἐθνικὸν φρόνημα καὶ τὴν εὐγενῆ φιλοτιμίαν πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ ἰδεώδη τῆς Φυλῆς διὰ τῆς σφουρηλατήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος, ἂν σήμερον τὰ ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια ἀποτυγχάνουν καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῆς καρδίας τῆς σπουδάζουσας ἑλληνικῆς νεολαίας, τοῦτο συμβαίνει, διότι τὸ ὕλικόν καὶ ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας, ἥτις ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐτέθη εἰς χρῆσιν ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐκπαιδευτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων δὲν λαμβάνεται ἀπὸ τὰς οἰκείας

καὶ προγονικὰς πηγὰς, ἀλλ' ἀπὸ τὰς ἐθνείας καὶ ξενικὰς, τὰς μὴ δυναμένας νὰ δροσίωσι καὶ νὰ ἐνθουσιάσωσι τὰς ἑλληνικὰς διανοίας καὶ ψυχὰς.

Τὸ Ἔθνος ἡμῶν εὐτυχῶς ἀνέδειξε τὰ τελειότερα πρότυπα τῆς ἀνθρωπίνου γνώσεως καὶ σοφίας. Ἡ δὲ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία παρήγαγε τοῖς λαμπροτέροις ἐν τῷ πνευματικῷ στερεώματι φωστῆρας, τοὺς φωτίσαντας καὶ καταρδεύσαντας τὴν οἰκουμένην διὰ τῶν ζωογόνων καὶ φερρεσβίων ναμάτων τῆς διδασκαλίας αὐτῶν. Εἰς πᾶσαν δὲ κρίσιν ἐποχὴν τὸ ἔθνος καὶ ἡ ἐκκλησία ἠρῶντο τὸ ἀπαιτούμενον ἠθικὸν σθένος καὶ τὴν φερέλπιδα ἐγκαρδίων καὶ εὐψυχίαν ἀπὸ τοῦ ἐνδοξοῦ παρελθόντος τῆς κλεινῆς ἱστορίας, δι' ἧς ἐμεγαλουργήσαν καὶ ἐ-

Ἀπὸ τῶν Πανηγυρικῶν ἑορτασμῶν τοῦ ἐν Παιραεῖ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου

δοξάσθησαν οἱ μεγάλοι πρόγονοι ἡμῶν.

Οὗτοι τὸν χαρακτήρα τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν δόξης καὶ μεγαλουργίας ἐσφυρηλάτησαν ἐπὶ τοῦ ἀκμονοῦς τῆς θερησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἰδεολογίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐθαυματούργησε τὸ ἀρχαῖον ἐλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὸν ἀρίζηλον στίβον τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, δημιουργήσαν τὸν ἀνώτερον καὶ ὑψηλότερον ἐν τῷ κόσμῳ πολιτισμόν.

Ἐχόντες λοιπὸν προγονικὰς πηγὰς τόσῳ διαυγεῖς καὶ πλουσίαι ἐν γνώσει καὶ σοφίᾳ, διατὶ νὰ μὴν ἀρνούμεθα ἐκ τούτων τὰ ζεῖδωρα καὶ φερέζωα νάματα τῆς διδασκαλίας, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἀθάνατον νέκταρ τῆς ἀενάου προγονικῆς Κασταλίας; Ὡσαύτως εὐμοιρῆσαντες, εἴπερ τινες καὶ ἄλλοι, εἰς τὸν κλῆρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας, ἧς οἱ βαθεῖς μύσται καὶ σεμνοὶ ἱεροφάντορες διὰ τῶν διαπρυσίων κηρυγμάτων καὶ τῶν σοφῶν αὐτῶν συγγραμμάτων παρέχουσιν πλούσια τὰ νάματα τῆς ἀμφιλαροῦς γνώσεως καὶ σοφίας, διατὶ λέγομεν νὰ μὴν ἀρνούμεθα ἐκ τῶν μελιρρῦτων τούτων καὶ ἀνεξαντλήτων προγονικῶν πηγῶν τὰ γλυκερὰ καὶ ζεῖδωρα πάσης γνώσεως καὶ σοφίας ρεῖθρα, ἅτινα καὶ τὴν γλώσσαν καλλύνουσι, καὶ τὴν διάνοιαν ἀναπτέρουσι, καὶ τὴν ψυχὴν διὰ τῆς εὐκοσμίας τῶν ἡθῶν περικκομοῦσι καὶ καταγλαΐζουσι; Διατὶ ἐπαναλαμβάνομεν, δυνάμενοι νὰ διαπρέπωμεν ἐν πᾶσι διὰ τῶν προγονικῶν ἡμῶν καλλιστευμάτων, προστρέχομεν εἰς ξένας διανοητικὰς πηγὰς δηλητηριώδεις ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ μισοματικὰς, ὧν τὰ θολερὰ καὶ ὑλιώδη τενάγη καθιστῶσι παχυλοτέραν τὴν διάνοιαν, καὶ νοχελεστέραν τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ ἰδεώδη καὶ μεγαλουργὰ φρονήματα; «οὐ γὰρ ἄλλοτριούς, ἐφώνει καὶ ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ἀλλ' οἰκείοις χρωμένους παραδείγμασιν, ἔξεστιν ἡμῖν εὐδαίμοσι γενέσθαι».

Ὅντως οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι διεισέδυσαν ὥς ἔμπειροι δῦται καὶ δεξιοὶ τῶν νοερῶν τριβῶν ἰχνηλάται εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος τῆς μυσταγωγικῆς διανοίας, καὶ ἀνέλιξαν τὰς λεπτοτέρας αὐτῆς πτυχάς, ἀποκρυσταλλώσαντες ἐν ὑψηλοῖς λόγοις καὶ ἀριστοτεχνικαῖς συγγραφαῖς τὸ ὑπέρτατον κάλλος τοῦ νοεροῦ στερεώματος τῆς φιλοσοφίας, τῆς πνευματικῆς ἐξάρσεως καὶ τῆς ἡθικῆς μεγαλουργίας.

Ἦνε δὲ γνωστὸν ἐκ τῆς παιδαγωγικῆς πλευρᾶς πόσον ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῶν εὐπλάστων διανοῶν καὶ ἀδῶων καρδιῶν τῆς σπουδαζούσης νεότητος τὰ μαθήματα τῆς προγονικῆς σοφίας καὶ τὰ ἀξιάγαστα παραδείγματα τῆς ἡθικῆς αὐτῶν μεγαλουργίας. Ἡ μαθητικὴ διάνοια, ἐλλαμπομένη ὑπὸ τοῦ μάγου καὶ ἐκπάγλου κάλλους τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἀποτυποῖ τοὺς ἁρμονικοὺς γλωσσικοὺς φθόγγους εἰς τὸ καλλιδοσκόπιον αὐτῆς, καὶ αὐτῷ μορφοῦται τὸ καλλαισθητικὸν καὶ καλλιλογικὸν τῆς γλώττης τοῦ ἑλληνικοῦ σπουδαστοῦ, ὅστις ἐνθουσιᾷ, ἐντρυφῶν εἰς τὸν θυμῷ ἐλκῶνα τῆς ἐλληνικῆς ὀπτορρείας, καὶ ἀπομυζῶν ὥς ἀνθεμουργὸς μέλισσα τὰ τῆς ἐλληνικῆς εὐφραδείας καὶ καλλιστείας εὖοσμα ἀνθῆ. Ἀφ' ἐτέρου δὲ αἱ μεγάλαι καὶ βαθυστόχαστοι ἐννοίαι, αἱ ἀναπτυσσόμεναι μετὰ πολλῆς δεξιότητις καὶ λόγου εὐροίας ὑπὸ τῶν ἐλλήνων συγγραφέων πεζῶν τε καὶ ποιητῶν, εὐρίσκουσιν ζωηρὰν ἀπήχησιν εἰς τὰς εὐπλάστους διανοίας καὶ ἀπαλὰς καρδίας

τῶν σπουδαστῶν, καὶ οὕτω δημιουργοῦνται οἱ τύποι τῶν μεγάλων χαρακτήρων καὶ ἡ εὐγενὴς ἀμύλλα πρὸς μίμησιν καὶ ὑπεροχὴν αὐτῶν. «Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶ κήρυκτες» ὥς ἔλεγον οἱ παῖδες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἐπίσης καὶ οἱ λόγοι καὶ τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐν οἷς εἰσὶν τε θησαυρισμένοι οἱ ἀθάνατοι θησαυροὶ τῆς θείας σοφίας, δύνανται νὰ ἀσκήσωσι μεγάλην καὶ εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν διάνοιαν καὶ ψυχικὴν διάπλασιν τῶν ἐλλήνων σπουδαστῶν. Διότι οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας, οἱ τρισμέγιστοι οὗτοι τῆς τρισηλίου θεότητος φωστῆρες, ἐλλαμπόμενοι ὑπὸ τοῦ θείου φωτός, ἐμυήθησαν τὰ ἀπόρητα μυστήρια τῆς θείας σοφίας, καὶ διήνοιξαν νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν σφαῖραν τῶν πνευματικῶν ἰδεῶν, ἀποκαλύψαντες ὁλόκληρον κόσμον ὑψηλῶν καὶ ὑπερφῶν θεωριῶν, ἀγνώστον εἰς τὸν κύκλον τῶν θύραθεν γνώσεων καὶ ἐπιστημῶν. Οἱ ἀθάνατοι οὗτοι καὶ βαθεῖς μύσται τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως ἐν τοῖς εὐγλώττοις κηρύγμασι καὶ ταῖς καλλιτεχνικαῖς συγγραφαῖς αὐτῶν, οὐ μόνον κατέδειξαν τὸ ἀπερινότητον βάθος καὶ ἀσύλληπτον ὕψος τῆς θείας πανσοφίας, ἀλλὰ καὶ, διεισδύσαντες εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ἀνθρωπίνου διανοίας καὶ ψυχῆς, παρέστησαν ἐν θαυμασίῳ καὶ ἀπαράμιλλῳ συνδυασμῷ τὴν ἀπ' αἰῶνος ὑπάρχουσαν σχέσιν καὶ συνάφειαν μετὰ τοῦ θείου καὶ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Διὸ καὶ ἡ διάνοια τοῦ ἑλληνικοῦ σπουδαστοῦ βαπτιζομένη εἰς τὰ μαργαρώδη νάματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας, οὐ μόνον ἀποβάλλει πᾶν ταπεινὸν καὶ χαμαιζήλον φρόνημα, ὥς ἀνάρμοστον πρὸς τὴν εὐγένειαν τῆς θείας αὐτοῦ καταγωγῆς, ἀλλὰ καὶ στρέφει ἀείποτε τὸ ὄμμα τῆς πρὸς τὸν οὐράνιον πόλον τῆς θερησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἰδεολογίας.

Αὐστυχῶς ἡ σχολικὴ καὶ παιδαγωγικὴ μόρφωσις τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας παρεξέκλινε πολὺ τῆς ἐθνικῆς καὶ θερησκευτικῆς πυξίδος, εἰσαχθέντων ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις ξένων παιδαγωγικῶν συστημάτων, ἅτινα δὲν προσαρμόζονται πρὸς τὴν ἐλληνικὴν διανοήσιν καὶ ψυχικὴν διάπλασιν τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν

Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διότι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον δὲν σκοπεῖ νὰ καθορίσῃ τὴν ἀκριβεῖαν τοῦ χρόνου, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἔργον τῶν Ἀστρονόμων καὶ τῶν Μαθηματικῶν, ἀλλὰ νὰ συγκρατῇ τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα διὰ τοῦ ταῦτοχρόνου ἐορτασμοῦ τῶν ἐορτῶν καὶ τῆς ταῦτοχρόνου τηρήσεως τῶν νηστειῶν, συνέχον ἅμα καὶ τὸν δεσμόν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης μετὰ τῶν πιστῶν. Ἐφ' ὃ καὶ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος βροντοφωνεῖ ἐξ αἰτίας τοῦ διχασμοῦ τῶν χριστιαν-

νῶν ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου καὶ Κυριωνύμου Πάσχα: «ἀκούσον τί φησὶν ὁ Χριστὸς—πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς ἐρημύεται, ὁ μὲντοι τῆς Συνόδου ταύτης (τῆς Ἀγῆς Οἰκουμενικῆς) ἑαυτὸν ἀπορρίψας καὶ τῆς τῶν Πατέρων διδασκαλίας ὑπεξαγαγὼν καὶ τὸ ἱαροῖον φυγὼν, κἂν ὑγιαίνῃ, εὐθὺς καὶ ταχέως εἰς ἀρρώστιαν πεσεῖται. Λυοῖν θάτερον ἢ ἀνοῖαν αὐτῶν (τῶν 318 Πατέρων) ὡς οὐκ ἀκριβῶς εἰδότες καταγιγνώσκεις, ἡ δειλίαν, ὡς εἰδότες μὲν, ὑποκρινομένων δέ, καὶ προδόντων τὴν ἀλήθειαν. Ὅταν γὰρ μὴ μένη ἐφ' οἷς ἐνομοθέτησαν ἐκεῖνοι, ταῦτα ἔπεται πάντως. Μὴ ἡμέρας καὶ καιροὺς ἐνιαυτοὺς παρατηρῶμεν, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνῃ πάντων προτιμῶμεν. Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία οἶδεν ἀκριβεῖαν χρόνων, ἀλλ' ἐπειδὴ, παρὰ τὴν ἀρχήν, πᾶσιν ἔδοξε τοῖς Πατρᾷσι διηρημένοις ὁμοῦ συνελθεῖν, καὶ ταύτην ὀρίσαι τὴν ἡμέραν (τοῦ Πάσχα), τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα, ἐδέξατο τὸ ἐπιταχθέν».

Τούτου ἕνεκα ἡ Ἱεραρχία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐτάχθη ἀγρυπνος φρουρὸς καὶ φύλαξ τῆς Ἱερᾶς παρακαταθήκης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς φυλακῆς τῶν παραδεδομένων ὑπὸ τῶν 7 Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔχει χρέος ἱερὸν νὰ διαφυλάττῃ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν ἐνότητά καὶ τὴν συμφωνίαν ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὐ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν πίστιν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν βίωσιν καὶ ἐκδήλωσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν πιστῶν.

Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ πίστις βιοῦται καὶ ἐκδηλοῦται διὰ τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν καὶ τῶν ἔργων τῆς νηστείας καὶ τῆς μετανοίας, οἷοθεν ἐννοεῖται, ὅτι πᾶς χωρισμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν χριστιανῶν εἰς τὸν χρόνον καὶ τὸ τρόπον τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν νηστειῶν, τῶν καθιερωμένων ὑπὸ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπηρεάζει τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, ὡς καὶ τὴν συμφωνίαν καὶ τὴν ὁμόνοιαν τῶν πιστῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ, οὐ μόνον ἐν τῶν γνωρισμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ἐν προπύργιον, δι' οὗ προφυλάσσεται αὕτη ἀπὸ τὴν ἐπὶ πῆρειαν τῆς κακοδοξίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΓΕΝΩΜΟΣΥΝΗ ΠΡΟΣΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΑΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΗΜΩΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Ἐποτασσόμενος εἰς τὸ σοβαρὸν ἔθιμον καθ' ὃ ἐορτάζεται—ἡ ἐορτὴ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας, ἔρχομαι, ὅπως μεθ' ὑμῶν ἐν ἀκατασχέτῳ χαρᾷ καὶ ἀπαίρῳ εὐγνωμοσύνης, συνυμνήσω τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν, διὰ τὸ γιγάντειον ἔργον τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας μας, εὐχομαι δὲ ἡ κατ' ἐξοχὴν μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα νὰ μὴ παρέλθῃ ἀνευ τῆς προσηκούσης ὠφελείας καὶ εὐλογίας. Ἀς στρέψωμεν εὐλαβῶς τὰς καρδίας ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐνδόξους πατέρας καὶ δημιουργοὺς τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν δόξης· αἱ ἱεραὶ αὐτῶν σκιαὶ, προϊστανταὶ ἀνωθεν ἡμῖν κατὰ τὴν συγκινητικὴν ταύτην στιγμήν, καὶ μᾶς παρακολουθοῦσι κατὰ τὴν ἀλλήλουσίαν τῶν ἐπετείων ἐθνικῶν ἐορτῶν. Σπεύδουσιν ἐκ τῶν χιονοσκεπῶν ἀποκρήμων βράχων τῆς αἰματοβαφοῦς Μακεδονίας, τῆς Ἀλβανίας, τῆς Ἡπείρου καὶ ἐξ ὅλων τῶν ἀπεράντων πεδιάδων τῆς αὐτοθυσίας, δι' ἧς ἐπεκύρυσαν τὴν πρὸς τὴν φιλότιμον πατρίδα ἀφοσίωσιν τῶν διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτῶν αἵματος.

Ἀκούσατε τί λέγουσι— Παύσατε καυχώμενοι δι' ὅσα πράττετε καὶ δι' ὅσα ὑπὲρ ὑμῶν ἐν θυοῖς ἐτελέσθησαν. Μάθετε νὰ εἶσθε ταπεινοὶ καὶ νὰ μετριοφρονῆτε περὶ τὰ ἔργα ὑμῶν.

Ἐχετε ἀνάγκην νὰ καλλιιεργήτε ἑξῆς ἐθελουσίαις καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ προκείμενον ὑμῖν καθήκον. Ἀγωνίζεσθε νὰ ἀυξήσητε τὴν παρακαταθήκην, τὴν ὁποῖαν ἐκληρονομήσαμεν ὑμῖν, μάθετε δὲ ὅτι ὅσα μᾶλλον ἡμεῖς ὑπερτεροῦμεν ὑμᾶς ἐν ἀρετῇ, τόσοι μεγαλειτέρα εἶναι ἡ συμφορὰ ἡμῶν καὶ ἀπελπίσια. Ποθοῦμεν τὴν ἡτταν μας πάντοτε, ὅπως ἡμεῖς μὲν εὐδαιμονώμεν, οἱ δὲ ἔχετε τὴν εὐλογίαν μας. Δὲν ὑπάρχει αἰσχρότερον ἢ νὰ καυχᾶται τις διὰ ξένα ἀγαθὰ, δὲν ὑπάρχει ταπεινότερον ἢ νὰ υπερφανεύεται ἐκτήρηται τις ἐπὶ πατραγαθία, αὐτὸς δὲ νὰ εἶναι κενὸς πάσης ἀτομικῆς τιμῆς καὶ ἀξίας. Ἡ δόξα τῶν πατέρων εἶναι βεβαίως θησαυρὸς ἀνεκτίμητος διὰ τὰ τέκνα, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀφορμὴ μορφῆς. ὅταν ταῦτα δὲν παραδίδουσι τὸν θησαυρὸν τὸν ὅποιον παρέλαβον λαμπρότερον πρὸς τὰ τέκνα τῶν. Ἄν συμμορφωθῇτε πρὸς τὰς συμβουλὰς καὶ νοουθεσίας ἡμῶν, θέλετε, ὅταν αἱ ἡμέραι ὑμῶν λήξωσιν ἐπὶ τῆς γῆς, πορευθῇ πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ θέλομεν σᾶς ὑποδεχθῇ ἐν οὐρανοῖς, ὡς συνεργάτας καὶ συνελεστές τῆς Ἐθνικῆς εὐημερίας. Ἄν ὁμως τὸ ἐναντίον! μὴ ζητήσητε ἡμᾶς ἐν οὐρανοῖς.

Τιμὴ λοιπὸν καὶ δόξα εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, εἴθε ἡ γῆ, ἡ καλύπτουσα τὸ ἱερὸν αὐτῶν σκήνος, νὰ εἶναι ἐλαφρά. Ἀς ἐκδηλώσωμεν, ἀδελφοί, τὸν σεβασμὸν τοῦτον εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν οὐχὶ διὰ λέξεων κενῶν, ἀλλὰ δι' ἔργων γενναίων, μιμούμενοι τὸν ἀγνόν καὶ ἀδολὸν αὐτῶν πατριωτισμόν. καὶ διδασκόμενοι ἐκ τοῦ παραδείγματος τῶν τὴν καρτερίαν πρὸ πάσης κακουχίας, σκληρᾶς δοκιμασίας καὶ στερήσεως, χάριν τοῦ συνόλου. Πρέπει νὰ ἀυξήσωμεν τὸν θησαυρὸν τῆς παρακαταθήκης. Σπεύσατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς βίον δίκαιον καὶ ἐνεργὸν καὶ μὴ κοιμᾶσθε. Μὴ βαυκαλιζέσθε διὰ τοῦ παρελθόντος, ὅπερ ἀνήκει εἰς ἄλλους. Πᾶσα νέα γενεὰ ἔχει ἰδίαν ἀποστολήν, ἡ δὲ καρδία, ἡ ὁποία ἀσπάζεται τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος, δὲν δύναται ν' ἀναπαυθῇ εἰμὴ εἰς τὸ μέλλον!

Ἀς ἀσπασθῶμεν ἐν ἀφοσίῳ τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποῖαν ἡ θεὰ Πρόνοια ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς τοὺς μεταγενεστέρους. Ἀλλὰ ποῖα εἶναι ἡ μεγάλη αὐτῆς ἐντολή; Πῶς δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν τὴν εὐλογίαν τῶν πατέρων μας ἐν οὐρανοῖς; Πῶς νὰ προκαλέσωμεν τὸν δίκαιον πρὸς τὰς πράξεις μας σεβασμὸν τῶν μεταγενεστέρων; Τοιαῦτα αἰσθήματα καὶ τοιαῦτα ζητήματα προβάλλονται εἰς ἡμᾶς κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην Ἐθνικὴν ἐορτήν. Ἀς ἐξετάσῃ ἕκαστος τὴν συνειδήσιν του καὶ ἄς ἀναμολογήσῃ τί μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς ὑψηλῆς ταύτης ἐντολῆς ἔπραξεν ἢ παρημέλησεν, καὶ τότε μόνον ὁ θεὸς ἐνθουσιασμός ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας, θέλει φωτίσῃ ἡμᾶς νὰ διακρίνωμεν καὶ ὀρίσωμεν, πῶς δύναται ἕκαστος νὰ ἐξυψώσῃ τὸν χαρακτήρα του καὶ ν' ἀυξήσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων. Οὕτω δὲ μόνον δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ὑψίστην δικαιοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας δοξάζονται καὶ μεγαλύνονται τὰ ἔθνη. Κατὰ τὰς κρίσεις σιγμᾶς καὶ δεινὰς περιστάσεις, τὰς ὁποίας διέρχεται ἡ δύστηνος Ἑλλάς, ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς καὶ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ σπουδάζωμεν καὶ νὰ ὀρίσωμεν τὸν χαρακτήρα τῆς Ἐθνικῆς μας φιλοδοξίας, τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας καὶ τιμῆς, δηλ. πρέπει νὰ κατανοήσωμεν, ποῖον εἶναι τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον τῶν Ἑθνῶν. Προσέξατε, ἀδελφοί, τὸ ψηλαφτὸν σκότος δὲν διελύθη ἀπὸ τὰς καρδίας θρασυ εἰλῶν τινῶν καὶ ἀνάνδρων, ἀλλὰ λυσοσώδως μαίνονται ἐναντίον τῆς γαλουχησάσης αὐτῶν πατρίδος, ἐνσπεύροντες παντοῦ τὴν συμφορὰν καὶ τὴν παντελὴ καταστροφὴν καὶ οὕτω ζηλώσαντες δόξαν Ἡροστράτου. Ἐλησμώνησαν οἱ δυστυχεῖς δι' ἧρας ἀληθῆς καὶ ἀξίος νὰ προσελκύσῃ τὴν τιμὴν τῶν λαῶν, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις φέρει χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν, ἐκεῖ ἔνθα ἐπεκράτει βία καὶ ἀνομία, ὅστις ἀπομάττει τὸ δάκρυ τοῦ πόνου καὶ χύνει ἔλαιον εἰς τὰς χανοῦσας πληγὰς τῆς κοινωνίας, ὅστις τρέφει τὸν πεινῶντα καὶ ἐνδύει τὸν γυμνητεύοντα, ὅστις λύει τὰ δεσμὰ τῆς σωματικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς δουλείας—ναί--

δ' ἐργάτης τοῦ δι αἵου, ὁ φωτίζων τὴν ἀμάθειαν, ὁ ἐξεγείρων καὶ διατρέφων διὰ τῶν ἰδίων του ἀρετῶν καὶ τοῦ ἰδίου πνεύματος, τὰς εὐγενεῖς σιγμὰς τῆς ζωῆς, ὁ ἐνσπείρων δι' ἔργων καὶ λόγων τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον στοργήν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἥρωες, οἵτινες συνεχίζουν τὴν ἔδοξον σταδιοδρομίαν τῶν ἐνδόξων προγόνων των καὶ συντελοῦν εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος των.

Οὕτως ἀληθῶς μόνον παρασκευάζονται οἱ μεγάλοι χαρακτῆρες οἱ μέλλοντες νὰ δράσωσι κατὰ τὰς ἐκτακτοὺς τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν περιστάσεις.

Αἱ παροδοὶ τῆς πατρίδος μας σιγμὰ εἶναι τόσον κρίσιμοι καὶ σοβαροὶ ὥστε ἔχομεν ἀνάγκην ἡρώων καὶ ἐκουσίων θυμάτων, αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως.

Ἔχομεν ἀνάγκην γενναίων λειτουργῶν τῆς εἰρήνης. Ὁ προκείμενος ἡμῖν ἀγὼν ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρου ἡρωϊσμοῦ ἢ ὁ ἀγὼν τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐπεὶ δὲ ὁ ἐχθρὸς κεῖται ἐνὶ τοῖς ἡμῶν. Καὶ ὅπως εἰμεθα ὑπάτιοι τῆς παρουσίας ἐθνικῆς ἀνωμαλίας, οὕτω δυνάμεθα ν' ἀποβῶμεν καὶ σωτῆρες καὶ ἥρωες νέων ἀγώνων, νέας δόξης καὶ νέου μεγαλείου ἐν τῷ κοινωνικῷ καὶ πολιτικῷ μας βίῳ. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔχομεν ἀνάγκην ἀπαραιτήτου προπαρασκευῆς πρὸς ἠθικὴν ἀνύψωσιν καὶ ἐξευγένισιν τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου. Ἔχομεν ἀνάγκην συγκεντρώσεως ἐν ἡμῖν αὐτοῖς καὶ ἐτοιμασίας κατὰ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν, ὅπως, ὅταν παραστῇ ἡ κατάλληλος στιγμή πρὸς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, νὰ ἀκτινοβολῇ περὶ ἡμᾶς δράσις, οὐχὶ πρὸς τὸ ἀτομικὸν ἐγώ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐγὼ τοῦ ἔθνους τὸ ἐγὼ τῆς πατρίδος!

Τότε ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου βωμοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον ἀτενίζουσιν αἱ σκιαὶ τῶν πρωτομαρτύρων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας, θέλει συναντηθῇ καὶ συνδεθῇ ἐν εὐλογίαις, ὁ σταυρὸς τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας πρὸς τὴν κυανὴν τῆς πατρίδος σημαίαν!

† ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΟΙ ΑΠΟΣΥΝΑΓΩΓΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΥΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἡ θεία Ἀγάπη ὁ Ἰησοῦς. Ὅστις, ὡς ἦτο ἐπόμενον ἡγάπησε τοὺς μαθητάς του μὲ τὴν ἀγάπην τὴν ἰδικήν του, δὲν ἀφῆκε αὐτοὺς ἀνευ παρηγορίας καὶ ὑποστηρίξεως. Naί, ἐπὶ τριετίαν ὁλόκληρον ἐσθίριζεν αὐτοὺς καὶ ἐνεθάρρυνε βαδίζων μετ' αὐτῶν εἰς τὸ φῶς τοῦ ἔργου.

Κουρασμένοι πάντοτε ἀπὸ τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων, ἔβλεπε τοὺς μαθητάς του νὰ κουράζωνται καὶ μάλιστα κάποτε καὶ διστακτικούς. Ἀλλ' ἐμπρὸς εἰς αὐτοὺς τοὺς δυσταγμῶδες ἐπρόβαλλον ἐνισχύοντα αὐτοὺς τὰ θεῖα Του λόγια καὶ δι' αὐτῶν ἀνεκουφίζοντο οὗτοι καὶ ἀνεθάρρυνον. Ἀλλ' ἕως πότε θὰ ἦτο μαζί των; Ὁ καιρὸς γρήγορα ἔφευγε καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ εἶχε πλέον ἔλθει πλησίον. Τότε οἱ λόγοι Του καὶ αἱ συμβουλαὶ Του ἔγειναν περισσότερον θερμαί! Πλοῦτος ὑποθηκῶν καὶ ἐνθαρρυντικῶν λόγων ἐδόθη εἰς τοὺς Μαθητάς ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἀγίου Πάθους. Τότε ἤνοιξε τὸ Θεῖον στόμα Του ὁ Κύριος διὰ νὰ κυλίσουν οἱ πολῦτιμοι ἐκεῖνοι λόγοι τῆς Διαθήκης. Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν περισσότερον ἐνθαρρυντικοί! Ἀν καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ ἦσαν εὐχάριστα διὰ τοὺς μαθητάς! Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε καὶ μισήσει ὑμᾶς ὁ κόσμος· κλαύσετε καὶ θρηνησετε ὑμεῖς, ὁ δὲ κόσμος χαρίζεται ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε! ἀποσυναγώγους ποιήσεσθιν ὑμεῖς, ἐν τούτοις τοὺς ἤκουσαν μετὰ ψυχραιμίας καὶ ἀκόμη περισσότεραν χαρὰν ἠσθάνθησαν διὰ τὸς ἔβλεπον νὰ πραγματοποιοῦνται.

Καὶ ἐμισήθησαν, καὶ ἐκλαυσαν, καὶ ἐθρήνησαν καὶ ἐλυπήθησαν καὶ ἀποσυναγώγοι ἐγένοντο! Ὅχι μόνον οἱ Ἀπόστολοι καὶ Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ πάντες ὅσοι ἐπίστευσαν εἰς τὸ Ἅγιον ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ—ἀλλὰ τὰῦτα πάντα ποιήσεσθιν ὑμῖν διὰ τὸ

ἵνα ὁμοιωθῶσιν αὐτὸν. Naί, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰησοῦ ἐμισήθησαν σφόδρα οἱ πιστεύσαντες εἰς Αὐτόν.

Ἡ ἱστορία, ὁ ἀψευδὴς αὐτὸς μάρτυς, ὁμολογεῖ ὅσα οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύσαντες ὑπέστησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ παρόντι χώρος ἱκανός, ὅστις νὰ δύναιται νὰ φιλοξενήσῃ τὴν ἀφήγησιν τῶν ὅσων ὑπέστησαν οἱ Χριστιανοὶ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, πλὴν ἐλάχιστα τούτων θ' ἀναφέρωμεν, ἵνα δι' αὐτῶν καταδειχθῇ, διὰ ποῖον λόγον καὶ σήμερον λέγονται τόσα εἰς βάρος τῶν κρατούντων τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις, δηλαδὴ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Καὶ αὐτοί, χάριν τῆς ἀληθείας, ἥτις εἶναι ὁ Χριστὸς «ἐγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια» ὕψις τανταὶ παρόμοια ἐκείνων, ὅτινα ὑπέστησαν οἱ χριστιανοὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων χάριν τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἰδοὺ! Διωγμοὶ κατ' αὐτῶν τῶν πρώτων χριστιανῶν ἐκ μέρους τῶν Ἰουδαίων, φυλακίσεις, λιθοβολισμοὶ καὶ θάνατοι!

Διωγμοὶ κατ' αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν Ἑθνικῶν, μαρτύρια, φυλακίσεις θάνατοι διὰ πυρὸς, διὰ θηρίων καὶ ἀποκεφαλισμῶν. Δήμευσις τῶν περιουσιῶν αὐτῶν, ἐπόλυσιν ἐκ τῶν ἐργασιῶν καὶ συκοφαντῶν κατ' αὐτῶν ἀνήκουστοι! Naί, συκοφαντῶν ἀνήκουστοι καὶ φοβεραὶ κατὰ τῶν ἀθῶων Χριστιανῶν!

Πολλὰ ἔχουν γραφῇ δι' αὐτοὺς καὶ μάλιστα ἀπολογηταὶ πολλοὶ ἀναφέρουν αὐτά, ἐν οἷς καὶ ὁ Τερτυλλιανὸς, εἰς τὸν Ἀπολογητικὸν τοῦ ὁμοίου, βλέπει τις μετ' ἐκπλήξεως αὐτάς, καὶ λυπεῖται διὰ τοὺς διώκτας τῶν Χριστιανῶν.

Οὕτω ὁ Τερτυλλιανὸς ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἀπολογητικοῦ λέγει, ὅτι οἱ μισούντες καὶ καταδικάζοντες τὸν Χριστιανισμὸν δὲν γνωρίζουν αὐτόν. Τὸ μῖσος αὐτῶν στρέφεται κατὰ τοῦ ὀνόματος Χριστιανός, χωρὶς νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι μισοῦν ἀπλῶς ἐν ἑαυτοῖς ὄνομα καὶ ἀθῶους ἀνθρώπους, οἱ εἶναι οἱ Χριστιανοί. Οἱ μισούντες ὤφειλον νὰ ἐρευνῶσι, ἂν οἱ κατηγορούμενοι χριστιανοὶ διέπραξαν ἐγκλήματα καὶ οὐχὶ ἀπλῶς, νὰ μισοῦν αὐτοὺς διότι ὀνομάζονται Χριστιανοί. Naί μὲν ὑπάρχουσι νόμοι, ἀπαγορεύοντες τὸν Χριστιανισμὸν, λέγει ὁ Τερτυλλιανός, ἀλλ' οἱ νόμοι οὗτοι οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίαν, εἶναι ἄλογοι συνταχθέντες ὑπὸ πονηρῶν καὶ ὧμῶν αὐτοκρατόρων, οἵτινες κατεδίδον τοῦ Χριστιανούς. Οἱ νόμοι οὗτοι εἶναι ἀνθρώπινοι καὶ συνεπὶς δύνανται νὰ εἶναι ἐλλειπῆς καὶ ὡς τοιοῦτοι δύνανται νὰ καταργηθῶσιν.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Τερτυλλιανός ἀναλαμβάνει ἐν τῇ Ἀπολογητικῇ ν' ἀναιρέσῃ τὰς κατὰ τῶν Χριστιανῶν θρυλουμένας κατηγορίας. Καὶ ἀναφέρων αὐτάς λέγει: Οἱ χριστιανοὶ ἐθεωροῦντο μεγάλοι κακοῦργοι, διότι οἱ ἐθνικοὶ κατηγοροῦν αὐτοὺς λέγοντες ὅτι φονεῦντες παιδία ἔτρωγον αὐτὰ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπεδίδοντο ἐν τῷ σκότει εἰς αἰμομιξίας.

Ἐπίσης ἐκατηγοροῦντο ὅτι δὲν ἐέβοντο τοὺς θεοὺς καὶ δὲν προσέφερον θυσίας ὑπὲρ τῶν αὐτοκρατόρων.

Ὡσαύτως ἔλεγον οἱ ἔθνικοι, συκοφαντοῦντες τοὺς Χριστιανούς, ὡς λέγει ὁ Τερτυλλιανός, ὅτι οἱ Θεοὶ ὄντες ὀργισμένοι κατὰ τῶν ἀμαρτωλῶν Χριστιανῶν, ἐπεμπον συμφορὰς καὶ μεγάλα κακὰ εἰς τὸν κόσμον καὶ ὡς ἐκ τούτου δσάκις συνέβαινε τι κακὸν ἐθανατοῦντο πολλοὶ Χριστιανοί. Ὡς ἐπὶ παραδείγματι, ἂν ἐγένοντο σεισμοί, λιμοὶ καὶ λοιμοὶ οἱ ἐθνικοὶ ἐφώναζον: Οἱ Χριστιανοὶ νὰ ριφθοῦν εἰς τοὺς λεόντας.

Ἐπίσης ἐθεώρουν οἱ ἔθνικοι τοὺς Χριστιανούς κατὰ τὸν Τερτυλλιανόν ἀνωφελῆ μέλη τῆς κοινωνίας καὶ οὐδὲς τῶν Χριστιανῶν ἠδύνατο νὰ κατέχῃ δημοσίαν θέσιν, οὔτε καὶ προσελαμβάνοντο οὗτοι εἰς τὰς ἐργασίας, ἀκόμη δὲ ἀπηξίουον αὐτοὺς καὶ τῆς στοιχειώδους ἀγάπης καὶ περιθάλψεως.

Αὐτὰ ὅλα ἐλέγοντο κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ αὐτὴν τὴν θέσιν ἔχουν δώσει εἰς αὐτοὺς οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἔθνικοι. Διὰ τὴν ὁμῶς; Διότι δὲν ἐγνώριζον αὐτοὺς καὶ τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, πολλάκις δὲ καὶ διὰ λόγους σκοπιμότητος! Ἀλλοίμονον! αὐτὴ ἡ σκοπιμότης τὰ πάντα καταστρέφει καὶ οὐδενὸς φείδεται. Ἦδη ἀφοῦ ἠκούσαμεν ὅσα περιπτώματα ἐλέγοντο εἰς βάρος τῶν πρώτων Χριστιανῶν,

ἄς ἔλθωμεν ν' ἀκούσωμεν ὅσα λέγονται καὶ σήμερον κατὰ τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον. Πολλὰ καὶ ὅσα περίπου ἐλέγοντο διὰ τοὺς Χριστιανούς ἐκ μέρους τῶν Ἐθνικῶν Εἰδωλολατρῶν.

Οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι Ἐπαναστάται! Ναί, εἶναι ἐπαναστάται, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἀταξίας τῆς λεγομένης Ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἀπεσχίσθη ἐκ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ οὕτω ὑπέπεσεν εἰς τὰς ἀράς καὶ ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Συνόδων κατὰ τὸν 569ν Κανὸνα τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ κατὰ τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὸ τῶν Μεγάλων Συνόδων τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιερέων, αἵτινες συνήλθον κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593 ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον, διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου καὶ τοῦ Πασχάλιου.

Καὶ ὁ μὲν 569ος Κανὼν τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου λέγει τὰ ἑξῆς:

«... Ἐδοξε τοίνυν καὶ τοῦτο, ὥστε τὴν κατὰ πάσαν τὴν οἰκουμένην τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μιᾷ κατακολουθοῦσαν τάξει, τὴν νηστειὰν ἐπιτελεῖν.... εἰ δὲ μὴ τοῦτο παραφυλάττων, εἰ μὲν Κληρικοὶ εἶεν, καθαιρεῖσθαι, εἰ δὲ λαϊκοὶ ἀφορίζεσθαι».

Τὸ δὲ Συγγίλιον τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1583 συνελευμένης Μεγάλης Συνόδου ἐν Κωνσταντινίᾳ ἐπὶ Ἱερεμοῦ τοῦ Β' Πατριάρχου λέγει τὰ ἑξῆς: «Ὅστις δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ταῦτα ἐθεοπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἐπιστῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τοῦ Ἁγίου Πάπᾳ καὶ μηνολόγιον, αἵτινα καλῶς ἐνομοθετήθησαν, καὶ ἐπιθυμεῖ ἀκολουθεῖσαι τὸ ἄρτι ἐφευρεθὲν Πασχάλιον καὶ Μηνολόγιον τῶν Ἀθένων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα ... ἄς ἔχη τὸ ἀνάθεμα».

Οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι Χρονολάτραι! Ὅχι, ἀδίκως κοπιᾶζουσιν οἱ συκοφάνται αὐτῶν νὰ χαρακτηρίσουν τούτους ὡς Χρονολάτραις. Ἀρκοῦντως γνωρίζουν οὗτοι, ὅτι ἐνώπιον τοῦ Ἀπεριωρίστου, τοῦ Ἀνάρχου καὶ πανταχοῦ παρόντος Θεοῦ, οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει ὁ Χρόνος· γνωρίζου, ὅμως καὶ ὅτι ἐάν ἀκολουθήσουν τὴν λεγομένην Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ἀντικανονικὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου, καὶ αὐτοὶ θὰ γίνωσι συνἐνοχοι τῶ ἀναθέματι τῶν Ἁγίων Συνόδων.

Ἡ ἀταξία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἀμάρτημα, ὅπερ ζημιοὶ αὐτὴν μεγάλως.

Ἐπὶ τούτοις πῶς θέλετε; Νὰ γίνωσι οἱ Παλαιοημερολογίται περιφρονηταὶ τῆς Φωνῆς τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Θεοῦ Παύλου, τῆς λεγομένης «Πάντα κατὰ τάξιν γινέσθω»; Ἐπειδὴ ἡ λεγομένη Ἐπίσημος Ἐκκλησία ἠθέλησεν, — ποίους κρίμασι οὐκ εἶδαμεν, — νὰ διασπᾷ τὴν ἐνότητά καὶ νὰ διακόψῃ τὴν συνοχήν τῆς μετὰ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπερ καὶ ἐγένετο διὰ τῆς ἀτάκτου εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου;

Ἐπειδὴ οἱ Παλαιοημερολογίται δὲν συνεφώνησαν εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀταξίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐπαναστάται καὶ χρονολάτραι; Ὅχι, ἀντιθέτως αὐτοὶ ἐμένοντο εἰς ἃ παρέλαβον, ἐν ᾧ ἡ Ἐκκλησία ἐπανεστάτησεν κατὰ τῶν Ἱερῶν παραδόσεων καὶ τῶν αἰωνοβίων καὶ Θεοπνεύσεων Ἀποφάσεων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Μεγάλων Συνόδων, θεωρήσασα, ὡς μὴ ὥφειλε, τὸ ζήτημα τοῦ ἑορτολογίου, ζήτημα χρόνου.

Οἱ Παλαιοημερολογίται Αἵρετικοὶ! Οἱ Παλαιοημερολογίται ἀποσυναγώγοι! Οἱ Παλαιοημερολογίται ἄξιοι περιφρονήσεως!

Δὲν δύνανται οὗτοι νὰ κατέχωσιν δημοσίαν θέσιν, δὲν ἔχουσιν δικαίωμα νὰ καταχωροῦνται εἰς πράξεις τῶν Βασιλείων καὶ τῶν Γάμων τῶν εἰς τὰς ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἂν καὶ εἶναι οὗτοι οἱ πλέον πιστῶτεροι Ἕλληνας Πολῖται προσηλωμένοι εἰς τὰς Θρησκευτικὰς καὶ Ἐθνικὰς παραδόσεις, χάριν τῶν ὁποίων εὐχαρίστως καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν θυσιάζουσιν. Οἱ Παλαιοημερολογίται δὲν εἶναι ἄξιοι περιθάλψεως καὶ βοηθείας.

Καὶ ἂν ὅλα αὐτὰ ἐλέγοντο ὑπὸ ἀμορφῶτων, ἀνιστορητῶν καὶ ξένων πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, ὑποφερτῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς λέγονται ὑπὸ ἀνθρώ-

πων μορφωμένων καὶ διεκδικούντων μάλιστα τὸν τίτλον τοῦ διδασκάλου καὶ κήρυκος τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ δυστυχῶς κατεχόντων περιβλέπτους θέσεις ἐν τῇ Κοινωνίᾳ.

Ἀλλοίμονον! Τὶ εἵπωμεν περὶ αὐτῶν; «Ὁ Θεὸς ἄς τοὺς φωτίσῃ» καὶ ἄς θελήσουσιν νὰ μάθουν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ στόματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τί περὶ τῶν συκοφαντιῶν τούτων, τὰς ὁποίας χωρὶς οὐνεσιν ἐκτοξεύουν κατ' ἀνθρώπων, οἵτινες, — ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων αἵτινες πάντοτε καὶ ἐν πᾶσι ὑπάρχουσιν, — εἶναι Χριστιανοὶ προσηλωμένοι ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐν αὐτοῖς ζῇ μόνον ὁ Χριστός!

Ἀκούσατε λοιπὸν οἱ πρὸς κέντρα λακτίζοντες συκοφάνται τῆς ἀληθείας.

Διὰ τὴν ὅλα ταῦτα κατὰ τῶν Παλαιοημερολογητῶν;

Διὰ τὴν ἐσυκοφαντήθησαν οἱ Πρῶτοι Χριστιανοί;

Διὰ τὴν ἐδιώχθησαν οἱ Χριστιανοὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων;

Διὰ τὴν οἱ Εἰκονόφιλοι ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Εἰκονομάχων;

Ἀσφαλῶς, διότι ἔπρεπε νὰ ἀποδειχθῇ σὶν ἀληθῆ τὰ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν λεχθέντα.

«Ἐσεοθε μισοῦμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομα μου».

«Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον μεμίσηκε».

«Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ὠφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος».

«Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀπεκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ». (Ἰωάν. ις)

Ναί, ἄς μὴ πλανῶνται οἱ συκοφάνται ἡμῶν, καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ ἀρκοῦνται τοῖς ὁσωνίοις αὐτῶν.

«Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ».

Κατὰ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία ψάλλει δύο τῶν ἱεροπρεπεστάτων ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τὴν τοῦ Μεγάλου Κανόνος καὶ τὴν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, αἵτινες, καὶ μάλιστα ἡ δευτέρα, πολλὰς μετέχουσιν Ἐθνικῆς τῆς ἐξάρσεως.

Ὁ Μέγας Κανὼν ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου τοῦ Ἱεροσολυμίτου, τοῦ κατόπιν ἀρχιεπισκόπου Κρήτης γενόμενου, ὅστις καὶ πολλὰ ἄλλα τροπάρια καὶ κανόνας συνέταξεν, ὧν τὸ κορυφαῖον εἶναι βεβαίως ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς Πέμπτης (ἑσπέρα Τετάρτης) ψαλλόμενος Μέγας οὗτος Κανὼν τὸ κάλλιστον ἴσως τῶν ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ ποιημάτων συντριβῆς κατανύξεως καὶ μετανοίας.

Ὁ Μέγας ἀσματογράφος συγκεφαλαιεῖ ἐν τῷ Κανόνι τούτῳ πᾶσαν τὴν Παλαιὰν καὶ Καινὴν Διαθήκην, καταδεικνύων τὰ πρὸς ἀπομίμησιν θεάρεστα παραδείγματα καὶ τὰς τιμωρηθείσας κακίας καὶ προτρέπων εἰς ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτημάτων καὶ μετάνοιαν καὶ εἰς ἐπίκλησιν τοῦ Θεοῦ ἐλέους. Ἐξαιρεται δὲ πολλὰ εἰς ἑξαρχα λόγου, ἐφαμίλλου τοῦ μεγάλου Προφητάνακτος, ὃν συνήθως ἀπομιμνῆται, ὡς, φέρ, εἰπεῖν, εἰς τὰ ἐπόμενα τῆς Θ. ὥδης:

«Ὁ νοὺς τετραυμάτισται, τὸ σῶμα μεμολώπισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα».

Ὁ βίος νενέκρωται· τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διό μοι τάλαινα ψυχὴ τί ποιήσης· διὰ τὴν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς ἀνερυνῆσαι τὰ σά;

Ὁ Νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον. Γραφὴ δὲ πᾶσα ἐν σοὶ παρημέληται, Προφήται ἠσθένησαν καὶ πᾶς δικαίου λόγος.....

Ἀρκοῦμεθα εἰς τὰ δύο ταῦτα, τῶν ὁρίων τοῦ περιοδικοῦ μὴ ἐπιτρεπόντων τὴν παρέθεσιν πλείστων καὶ ἄλλων ἴσου ὕψους καὶ κάλλους, ὅπερ καθιστῶσιν τὸν Κανὸνα τοῦτον τὸ μέγα ποίημα τῆς μετανοίας.

Ἐποιήθη δὲ πιθανώτατα, ἡ μάλλον βεβαίως, ὅτε Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσολυμίτης μετὰ τῶν ἄλλων Πατέρων ἀπεστάλησαν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολό-

μων, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου συγκληθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 680 Πέμπτην Οἰκουμένην Σύνοδον κατὰ τῶν Μονοθελητῶν. Ὁ ἱερός Ἀνδρέας παρῶν ἐν Κων/λει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς φοβερᾶς ὑπὸ τῶν Ἀράβων πολυορκίας τῆς Κων/λεως, ἥτις διήρκεσεν ἐπὶ ἐπταετίαν ὅλην (672-678) ἀπολήξασα διὰ τῆς ἐνδόξου περὶ Κύζικον ναυμαχίας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον οἱ ἑλληνες ποιησάμενοι χρῆσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Καλλινίκου ἐφευρεθέντος ὕγρου πυρός, κατέστρεψαν τὸν Ἀραβικὸν Στόλον ἐνῶ ταυτ' χρόνως πεζικὴ στρατιὰ ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς Φλώρον, Πετρωνῶν καὶ Κυπριανόν, καταδιώξασα τὸν ἀραβικὸν στρατὸν διὰ τῆς Μ. Ἀσίας καὶ καταφθᾶσασα εἰς Κίβυρρον κατετρόπωσεν αὐτὸν φονεύσαντα, κατὰ Θεοφάνη, περὶ Τριακοντασχιλίους ἐχθρούς. Οἱ Ἀραβες, καταποθηθέντες ἐκ τῆς ἡττῆς, ἠγαγκάσθησαν νὰ συνομολογήσωσιν τὴν ἐνδοξοτέραν ἴσως διὰ τὸν μεσαιωνικὸν Ἑλληνισμόν εἰρήνην, καθ' ἣν ὑποχρεοῦντο νὰ τελῶσι κατ' ἔτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν πολιτείαν τρεῖς χιλιάδες χρυσοῦ καὶ ἄνδρας αἰχμαλώτους ὀκτὼ χιλιάδας καὶ ἵππους εὐγενεῖς παντήκοντα.

Τοῦ μεγάλου τοῦτου τροπαίου, οὗ ἕνεκα, λέγων ὁ Θεοφάνης, «ὅτε ὁ Χαγάνης τῶν Ἀράβων καὶ οἱ ἐπέκεινα ρῆγες, ἔξαρχοί τε καὶ κάσταλδοι, καὶ οἱ ἐξ ἐχώτατοι διὰ πρὸς τὴν Δύσιν ἔθνων, διὰ Προσβετῶν δῶρα τῷ Βασιλεῖ στείλαντες εἰρηκὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην παραβῆσαν ἤτήσαντο» ἀπήχημα εἶναι τὸ κλεῖον τὸν Μέγαν Κανόνα τελευταῖον Θεοτοκίον, ἐν ᾧ σὺν τῇ ἀκλονήτῳ πρὸς τὴν Θεοτόκον πιστεῖ ἐξαίρεται τὸ Μέγα Ἐθνικὸν γεγονός. Ἐνθουσιωδῶς ὁ Ἱεροσολυμίτης, τὸν μέγαν ἀναπολὼν Θρίαμβον, ἀνακράζει:

«Τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεογενήτωρ ἄχραντε ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστὴς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται καὶ διὰ σοῦ νικῶσα τροποῦται πάντα, πειρασμὸν καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπῆκοον».

Ἡ ἁγία μας Θρησκεία μὲ τὸ εὐλογημένον ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἑλληνικὸν Ἔθνος μας εἶναι στενῶς συνδεμένα καὶ ἀδιαχώριστα. Ὅσακις οἱ Ἕλληνες ἐθρησκεύοντο καὶ ἐσέβοντο τὰς Θρησκευτικὰς καὶ Ἐθνικὰς παραδόσεις μας καὶ ἦσαν προσκεκολλημένοι εἰς τὰ Θεῖα καὶ ἱερὰ κελεύσματα, τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰχον τὸ σπουδαιότερον γνώρισμα τοῦ Χριστιανοῦ τὴν ἀγάπην, ἐμεγαλοῦργουν κυριολεκτικῶς.

Ἀλλ' ἐπέπρωτο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη νὰ πνεύσουν ἄνεμοι δηλητηριώδεις ἀπὸ βορρᾶ καὶ ἐξήπλωσαν ἰδέας ἀλλοκότους ξένας πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τὰ ὠραία καὶ ἀγνά· καὶ κατετρομαχτίσαν πολλὰ μέλη τῆς νεολαίας μας τὰ ὅποια δυστυχῶς ἔπαθον τοιαύτην παραζάλην οὕτως ὥστε νὰ θέλουν τὴν καταστροφὴν τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος. Ἀλλ' ὁ Πανάγαθος Θεὸς ὁ ὅποιος ἠγάπησε πολὺ τὴν Ἑλλάδα μας δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτὸ ποτε καὶ οὕτω μὲν θὰ συνεποδισθοῦν καὶ θὰ πέσουν, ἡ δὲ φιλότιμη μας Πατρίς θ' ἀναστῇ καὶ θ' ἀνορθωθῇ.

† Πρωτοσύγκελλος ΑΛΕΞ. ΓΡΓΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑΙ SIC VOLO, SIC FACIO

Κατόπιν τῆς δημοσιευθείσης διατριβῆς μας ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» Βόλου περὶ τῶν μελλουσῶν νὰ συμβῶσι παρατυπιῶν καὶ ἀσυνεπειῶν κατὰ τὸν εορτασμὸν τοῦ ἐφετινοῦ Πάσχα, οἱ ζηλώσαντες δόξαν Δουθέρου ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ ἠλπίζομεν ὅτι θ' ἀπέφενον πρὸ τῆς ἀδειγνίου ἀληθείας νὰ ἐπανερφανισθῶσι δημοσίᾳ, ἵνα μὲ σεσαθρωμένα ἐπιχειρήματα καὶ μορᾶς σοφιστείας ἐπιχειρήσωσι νὰ συγκαλύψωσι τὰ ἀσυγκάλυπτα καὶ συγχλώσσωσι τὰ δούγκλωστα. Ἀλλ' ἰδοὺ τις, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ἀ-γῆς κρυπτόμενος εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» (Βόλου) τῆς 12 Φεβρουαρίου, ἐπεχείρησε νὰ διακηρύξῃ Urbi et orbi,

καὶ κατὰ τρόπον ὄζοντα προτεσταντισμοῦ, τὴν τήρησιν τῶν αἰωνοβίων Παραδόσεων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὡς τυπολατρείαν φαρισαϊκὴν, τοὺς δὲ ἐμμένοντας εἰς αὐτὰς ὡς δῆθεν στερομένους τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Μεταξὺ δὲ ἄλλων παρουσιάζει καὶ μερικὰς γνώσεις τῇ ἀληθείᾳ διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά τοσοῦτον τολμῶς εἰς φανερόν ἐλθούσας. Οὕτως ὁ ὡς ἄνω ἀρ-θρογράφος φροῦται πάσχωσιν δύο τινα:

1) Ὁφλισκάνει ἄγνοίαν παχυλὴν τῆς Γραφῆς (Παλαιᾶς καὶ Καινῆς), ὡς καὶ τῆς Ἑρμηνείας, ἣν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δίδουσι δι' ἐν ἑαστον τῶν γεγονότων καὶ τῶν διδαγμάτων αὐτῆς. Ἰσχυρίζεται λ. χ. ὁ κ. Ἀ-γῆς ὅτι ὁ Εὐαγγελισμὸς τοῦ Ζαχαρίου (Πατὴρ τοῦ Προδρομοῦ) ἐγένετο τὸ β' δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰουνίου (!) καὶ ὅτι ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ συνέβη περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου (!). Ἀλλ' ὁ Θεὸς Χρυσόστομος ἐξεφώνησεν δόκιλον λόγον εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὃν ἀναφερόμενος εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Λευιτικοῦ (Κεφ. Ιβον), ἀποδεικνύει περὶ τὴν Ζαχαρίας ἡ ἀγγελισθὴ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Σκηνοπηγίας περὶ τὸ γ' δεκαήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ Θεοτόκος μετὰ ἑξάμηνον ἦτοι κατὰ τὸ γ' δεκαήμερον τοῦ Μαρτίου καὶ ὅτι συνεπῶς κατὰ τὸ γ' δεκαήμερον τοῦ Δεκεμβρίου ἐγεννήθη ὁ Χριστός. (Βλέπε Ἰω. Χρυσόστομον Τόμ. Ε' σελ. 511 τῆς ἐν Ἑτόνῃ ἐκδόσεως). Ἀν δὲ κατὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἦσαν «ποιμένες ἀγραυλοῦντες» ἐν τῇ ὑπαίθρῳ, τοῦτο διόλου παράξενον, διότι εἰς τὴν Παλαιστίνην τὸ κλίμα εἶναι θερμότερον καὶ συνεπῶς τὸ ψῆχος τοῦ χειμῶνος δὲν εἶναι τόσο ἀσθητόν, ὡς ἐν Ἑλλάδι, διὰ τοὺς ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτερεύοντας καὶ «φυλάσσοντας φυλακὰς τῆς νυκτός». Τὸ βεβαίον ὅσοι μετέβησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν Ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως (6ην Ἀυγούστου), καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ τὰς ἀπαρχὰς τῶν σταφυλῶν, ὁ κ. Ἀ-γῆς ἰσχυρίζεται ὅτι, ἡ καλὴ αὕτη παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐκινδύνευε κάποτε (τὶς οἶδε μετὰ πόσα ἑκατομῖαι ἐτῶν...) νὰ καταργηθῇ ἂν ἐξακολούθει ἡ Ἐκκλησία νὰ τηρῇ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, διότι τοῦτο ὡς καθυστεροῦν χρονομετρικῶς θὰ ἔφερε δῆθεν τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως μετὰ τὸν τρυγητόν. Ἀλλ' ἐνῶ ὁ κ. Ἀ-γῆς προβλέπει, τί θὰ ἐγίνετο μετὰ παρέλευσιν ἑκατομμυρίων ἐτῶν... ἀποφύγει νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι μὲ τοιοῦτον προὑπολογισμόν κατήντησε σήμερον ἡ καινοτομήσασα ἡ Ἐκκλησία τὴν 6ην Ἀυγούστου ἀντὶ σταφυλῶν νὰ εὐλογῇ ὄμφακας (ἀγουρίδας), διότι ἡ φύσις πεισμώνως ἐννοεῖ ἀκόμη νὰ τηρῇ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, διὰ νὰ δώσῃ ὠρίμους καρπούς, παρὰ τὰς συγχρόνους ἐξεζητημένας ἀστρονομικὰς καὶ χρονομετρικὰς θεωρίας καὶ παρατηρήσεις.

2) Παραθέτει, ὁ κ. Ἀ-γῆς ὅτι τῆς Γραφῆς περὶ καινῆς ἀγάπης καὶ ἀποφαίνεται ipso Jure..., ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν παλαιὸν καὶ νέον ἡμερολόγιον κατὰ τὴν παραδόσιμον κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν, ἀλλὰ μόνον ἂν εἴχομεν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸ πλησίον ἀγάπην. Ἀλλ' ὁ γεννάδας προτεσταντικῶ φρονήματι ἐπιχειρεῖ νὰ ἀλειύσῃ εἰς τε-

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

θολωμένα ὕδατα. Διότι, οἱ τηροῦντες τὰς ἱερὰς τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεις ἀκριβῶς ἐκ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, (Ὅστις διὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ ἁγίων Πατέρων ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις συνελθόντων ἀπεκάλυψε τὴν ἐν καθιερωθέντι τόπῳ καὶ χρόνῳ εὐάρεστον Αὐτῷ λατρείαν) ἐμμένουσιν εἰς τὰ παραδεδομένα «ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόμενα τοῦ Διαβόλου» (Βλέπε Πατριαρχ. Ἀνθίμου Ἐγκύκλ. 1848). Τὴν δὲ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον κατὰ δύναμιν πάντοτε ἐκδηλοῦσιν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀποστολικὸν «Πλήρωμα νόμου ἢ ἀγάπης». Οὔτε τις τῶν στερεῶς ἐμμενόντων εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις ἐφθάσεν εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο σημεῖον τῆς πλάνης νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἄνευ ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀκρόμῃ θὰ δυνηθῇ νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι, ὑπέστησαν καὶ ὑφίστανται εἰσέτι μέχρι σήμερον παντοειδῆς διώξεις καὶ πείσεις καὶ στερήσεις παρὰ τῶν καινοτόμων, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφθῶσι νὰ ἀντιμετωπίσωσι τοὺς διώκτας τῶν κατὰ τρόπον ἀντευαγγελικόν. Τὴν πρὸς τοὺς πιάσχοντας ἐπίσης ἀγαθοεργίαν κατὰ δύναμιν ἀσκοῦσι μὴ μεταχειριζόμενοι οὔτε σάλπιγγας οὔτε στήλας ἐφημερίδων, διότι ἐδιδάχθησαν τὸ «μὴ γινώτω ἡ ἀριστερὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ἔργον».

Ἄλλ' ὁ κ. Ἀ-γὴς Ἰωσὺς δὲν θὰ παρουσιάζετο δημοσίᾳ τοσοῦτον ἀδέξιος χειριστὴς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων συγχέων καὶ συμφύρων ἀτάκτως τὰ πιστευτά καὶ τὰ πρακτέα ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἂν ἀνέκυπτεν εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Νομοθεσίας καὶ Ἱστορίας, καθότι τὸ «Γινώναι Νόμον Κυρίου διανοίας ἐστὶν ἀγαθὴς». Ἐπειδὴ δὲ προδήλως ἐκ τῶν γραφομένων του μετὰ τῶν ἄλλων δὲν κατέχει καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου τὸν παραπέμπομεν εἰς τὸν IB' τόμον τῆς Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαιδείας σελ. 274—275 ἔνθα ἀναφέρεται, ὅτι εἰς τοεῖς Πανορθόδοξους Συνόδους κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593 ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, μετ' ἀφορισμῶν καὶ ἀναθεμάτων κατεδίκασε τὴν εἰσαγωγὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.

Ἐν τέλει δὲ προστεθῇ ἡ παρατήρησις ὅτι, ἡ ὅλη διένεξις περὶ ἡμερολογίου δὲν ἀφορᾷ τὸ ὑπὸ τοῦ Κράτους κατὰ τὸ 1923 εἰσαχθὲν νέον ἡμερολόγιον διὰ τὰς συναλλαγὰς τῶν πολιτῶν τοῦ. Ἀφορᾷ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ὡς θέσπισμα τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου, δὲν ἐπετροπέματο νὰ προσαρμολῇ πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν τοιοῦτον. Διότι ἡ μὲν Πολιτεία δύναται νὰ θεσπίζῃ καὶ καταργῇ Νόμους καὶ διατάξεις κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τοὺς καιροὺς, οἷς διανύει. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως ὡς ἴδρυμα θεοπαγὲς πιστεύει, ὅτι οἱ Νόμοι τῆς ἀπαξ ἐθεσπίσθησαν διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως εἶναι αἰώνιοι, ἀμετάρρετοι καὶ ἀνώτεροι τῶν καιρικῶν μεταβολῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΑΙΜΗΣ

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις διὰ προηγουμένης ἐγκυκλίου παρεκάλεσε τοὺς Διοικοῦντας τὰ ἀνά τὴν χώραν Παραρτήματα ὅπως ὑποβάλωσι τοὺς δι' αὐτῆς αἰτηθέντας πίνακας μετὰ πλήρων στοιχείων.

Σκοπὸς τῆς ὑποβολῆς τῶν στοιχείων τούτων εἶναι ἡ ὁλοκληρώσις τῶν μελετῶν βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἐπιδωχθῇ ἡ Διοικητικὴ καὶ Οἰκονομικὴ ἀναδιοργάνωσις σύμφωνα μὲ ληφθεῖσαν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Α' Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου μας.

Μέχρι τοῦδε ἐλάβομεν τὰ αἰτηθέντα στοιχεῖα ἀπὸ τινὰ μόνον παραρτήματα, ἐνῶ τὰ περισσότερα καθυστεροῦσι τὴν ὑποβολὴν τῶν εἰσέτι.

Ἡ καθυστέρησις αὕτη δυσχεραίνει τὰς περαιτέρω ἐνεργείας τῆς Διοικήσεως καὶ ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὴν λήψιν τελικῶν ἐποφάσεων ἀπὸ ἀπόψεως Οἰκονομικῆς ἀναδιοργάνωσεως ἥτις εἶναι ἐπείγουσα καὶ δὲν ἐπιδέχεται τὴν ἐπ' ἀόριστον ἀναβολήν.

Ἡ ἑκάστος ὑποχρεοῦται νὰ μὴ ὑστερεῖ εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών του, οὔτε νὰ διστάζῃ εἰς θυσίας ἠθικὰς καὶ ὕλικας προκειμένου νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἁγίαν ἐρθόδοξον πίστιν.

Μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπα νέσωμεν τὴν πρόθυμον καὶ συνεχῆ συνδρομὴν ἀπὸ ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς ἀπόψεως τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἀδελφῶν, οἵτινες ἀπὸ τοῦ 1924 συνεχῶς δὲν ἔπαυσαν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἰσφέροντες τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ οἵτινες παλαίσαντες σκληρῶς πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ἐπέτυχον τὴν ἐξύψωσιν τοῦ I. Ἀγῶνος εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν.

Ἀναμφισβήτητον εἶται ὅτι καὶ τὰ παραρτήματα παρέσχον ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν τῶν καὶ ἰδίᾳ τὰ ἐγγὺς τοῦ Κέντρου οὐδέποτε ὅμως ἡξειώθη παρὰ τινων ἐπαρχιακῶν τι πέραν τῶν δυνάμεων τῶν, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ παρασιωπήσωμεν τὸ γεγονός ὅτι ἕνα τούτων ἠρκέσθησαν ἰόνον εἰς δηλώσεις καὶ οὐδὲν πέραν τούτων.

Τὸ Κέντρον εἶναι ἐπιβεβαρυνμένον ὅχι μόνον μετεραστίας δαπάνης, ὅχι μόνον μετὰς μερίμνας τὰς πολυσχιδεῖς διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος ἀλλὰ καὶ μετὰς τοπικὰς τῶν παραρτημάτων ὑποθέσεις καὶ πάντα ταῦτα ἐν τῇ κοινῇ προσπαθείᾳ δέον νὰ ἀποτελέσωσι καὶ κοινὴν συνδρομήν.

Πρὸς τοῦτο ἐπικαλούμεθα τὴν προσχὴν τῶν ἀδελφῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ αἰ' οὔμεν ἐν τῷ μέτρῳ τῆς δυνάμεως ἐκάστου πᾶσαν συνδρομὴν δυνάμενην νὰ ἐνισχύσῃ τὰς προσπάθειάς μας πρὸς ἐπίλυσιν δ' ὧν τῶν ἐκκρεμούντων ζητημάτων μας.

Ἄς μὴ λημονώμεν ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρεώσεών μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησίν μας καὶ οὐδὲς θέλει δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις του οὐσαὶ ἐπιβεβλημέναι, εἶναι καὶ ἐξ ἴσου αἱ δυνάμεναι νὰ δημιουργήσωσι δικαιώματα αἱ νὰ δὲν ὑφίστανται διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν γνώμην ὅτι δικαιοῦνται ἄνευ ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεών των.

Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς ἐκκινῶντες μελετῶμεν τὴν ὅλην κατάστασιν μετὰ τὴν βάσιμον ἐλπίδα ὅτι θὰ τύχωμεν τῆς ἀμερίστου συνδρομῆς πάντων διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ φέρωμεν ἰς πέρας τὸ ἀναληφθὲν ἔργον.

Παρακαλοῦμεν ἐν τέλει ὅπως τὰ ὡς ἄνω αἰτηθέντα στοιχεῖα μᾶς ὑποβάλλητε τὸ ταχύτερον, ἐκφράζομεν δὲ τὰς ἐκ τῶν προτέρων εὐχαριστίας τῆς Διοικήσεώς μας.

Ἐντολὴ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 12.000
Ἐξώτεριου: Ἐξάμ. δολ. 2,50—Ἐτησίᾳ δολ. 5

Ἐμβάσματα Σειδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτο-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφῆρον, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῆρος

Διεύθυνσις Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33—Ἀθῆναι.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πα-
ραρτήματα τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ πᾶσι τοῖς μετὰ τῶν ἡμε-
τέρων Γραφείων ἀλληλογραφοῦσιν ἡμετέροις Χρι-
στιανοῖς ὅτι :

1) Ἡ ἀλληλογραφία αὐτῶν ἀφορῶσα τὸ πε-
ριοδικὸν δέον ν' ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ
Περιοδικοῦ Σεβ. Ἐπισκοπὸν Μεγαρίδος κ. Χριστο-
φῆρον.

2) Ἡ ἀφορῶσα τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα ἀπο πνευματι-
κῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς δέον ν' ἀπευθύνεται
πρὸς τὸν Πανιερώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν
Συνόδου Πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον.

3) Ἡ ἀφορῶσα τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. δέον ν' ἀπευθύ-
νεται πρὸς τὸ Προεδρεῖον αὐτῆς.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

—Ἐπίσης καθίσταται γνωστὸν ὅτι διεγράψαμεν ἐκ
τῶν καταλόγων τῶν ἡμετέρων κληρικῶν τὸν Ἀρχι-
μανδρίτην Εὐθύμιον Πετρακόπουλον.

(Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος)

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

Ἐπειδὴ παρετηρήθη ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἡμῶν λόγῳ
τῆς μεγάλης τιμῆς τῶν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία ἀφ'
ἐνὸς μὲν τοῦ Α' Πανελληνίου Συνεδρίου ἡμῶν διὰ
ἀπαντες πρέπει, ὡς μνημεῖον καὶ ἐνθύμιον τῆς μεγά-
λης αὐτῆς διὰ τὴν Ὁρθόδοξιν ὑποθέσεως καὶ δοκι-
μασίας νὰ ἀποκτήσωσιν ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ λίαν φυ-
χωφελὲς Κυριακοδρόμιον τοῦ Τριωδίου. Διὰ τοῦτο
ᾠρίσθη ἡ τιμὴ αὐτῶν εἰς δραχμὰς πέντε χιλιάδας ἑ-
καστον.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΤΡΙΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Εἰς ὅλους τοὺς ἡμετέρους Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς καθ'
ἡμᾶς Ἀγιοταῖας Ἐκκλησίας ἐορτάσθη κατὰ τὸ Πατριὸν
Ὁρθόδοξον εορτολόγιον συνορτυζόντων ἡμῖν καὶ τῶν
Ἀγίων τόπων τῶν Ἱεροσολύμων ἡ Μεγάλη τῆς Χρι-
στουγενεῖας εορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἀπειρα πλήθη κατέκλυσαν ἀπαντας τοὺς Ἱ. Ναοὺς
ἐμπνευσμένα ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πόθου, ὅπως εὐχαριστήσωσιν
τὴν υπέρμαχον Θεοτόκον, ἥτις τὸ γένος ἡμῶν ἔσωσε
καὶ ἐπροστάτευσεν διὰ μέσον τῶν αἰώνων ἀπὸ ἀπείρους
κινδύνους καὶ συμφορᾶς, καὶ νὰ παρακαλέσωσιν Αὐτὴν
ὅπως καὶ νῦν λυτρώσῃ τοῦτο ἐκ τῆς ἐπελθούσης μεγά-

λης συμφορᾶς τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ.

Ἐξαιρετικὴ ὑπῆρξεν ἡ κοσμοσυρροὴ εἰς τὸν ἐν Πει-
ραιεὶ πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς
Θεοτόκου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγένετο λιμνηροτάτη πανήγυρις.
Τὴν πανήγυριν ταύτην ἐλάμπρυνεν ἡ παρουσία τοῦ Πα-
νιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Μητροπολίτου Πρώην
Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου ὅστις χοροστατήσας κατὰ
τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐξεφώνησε λόγον λίαν ἐμπνευ-
σμένον Ὁρθοκεντρικῶς καὶ Ἐθνικῶς περιοχόμενον. Μετὰ
τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐγένετο ἡ περιφορὰ τῆς Ἀγίας
Βικόνος ἥτις ὑπῆρξεν ἀνωτέρας πάσης περιγραφῆς.

Τὴν περιφορὰν συνώδευσαν ὁ Πανιερώτατος Ἀρ-
χιεπίσκοπος ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ.
Πολύκαρπος καὶ ὁ Ἱερὸς Κληρὸς. Ἐτίμησαν δὲ αὐτὴν
ἀκολουθήσαντες μετ' εὐλαβείας ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ.
Χαραλαμπίδης, ὁ Δήμαρχος Κερατουνίου κ. Μπου-
γᾶς καὶ ἄπειρος πλῆθος.

Ἀγῆμα Ναυτῶν καὶ μέρος Πνευσοβελτικῆς δυνάμεως
ἀπέδωκαν τὰς τιμὰς ἡ δὲ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Πειραιῶς
ἐπαιάνιζεν καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν.

Τῆς ὅλης ἱερᾶς Πομπῆς προεπορεύετο ἡ σημαία
τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ οἱ μα-
θηταὶ καὶ μαθήτριαι αὐτοῦ ἐνδεδυμένοι μὲ ἐθνικὰς
στολὰς.

Ὅλων τῶν χριστιανῶν ἡ ἐνδόμυχος εὐχὴ ὑπῆρξεν
ὅπως σὺ προσεχὲς ἔτος ἀπαντες οἱ Ὁρθόδοξοι Χρι-
στιανοὶ ἡνωμένοι εορτάσωσι τὴν Μεγάλῃν αὐτὴν διαπλὴν
διὰ τοὺς Ἑλληνας εορτὴν τῆς Πνευματικῆς Σωτηρίας
καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παλλυγενεσίας.

Ἀπὸ τὸν Πανηγυρικὸν Εορτασμὸν τοῦ ἐν Πει-
ραιεὶ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου